

sosialurin

telf. 14720 . 11820

box 76, 3800 Tórshavn

Útgevandi: Føroya Javnaðarflokkur

Fyritaksstjóri: Tórfinn Smith

Bláðstjóri: Vilhelm Johannesen (ábyrgd)

Bláðmenn: Høgni Djurhuus

Jóhann Mortensen

Jan Müller

Lýsingar: Arne Thomsen

Uppseting: Sosialurin

Prent: Dimmalætting

Trupulleikarnir

TAÐ SKERST ikki burtur, at føroyska samfelagið í løtuni hevur ávísar trupulleikar, men talan er kortini ikki um kreppu av tí slagnum, sum mong onnur lond hava at dragast við.

ÁVÍS BLØÐ og ávísir persónar royna at billa fólki inn, at talan er um hervuliga kreppu, og eftir at javnaðarflokkurin hevur sagt samarbeiðið upp við fólkaflakkin, royna hesir somu at billa fólki inn, at javnaðarflokkinum, nú illa stendur til, vil stinga halan millum beinini og renna undan ábyrgdini.

MEN HETTA er møsn. Ósonn og villleiðandi tala. Javnaðarflokkurin hevur sitið við — og eisini tikið við ábyrgdini undir nógv hættisligari viðurskiftum enn teimum núverandi. Flokkurin hevur altíð sýnt vilja og handalag til at vinna á trupulleikum og tað vil hann eisini gera á hesum sinni.

TÁ FLOKKURIN í 1959 tók við politisku leiðsluni á tingi og í landstýri var stóðan hættislig. Vit høvdu tá herviligasta vinnuloyssi, føroyska samfelagið nakrantíð hevur upplivað. Men tað eydnaðist at vinna á hesum trupulleikum. Seinast í sekstírunum høvdu vit eisini trupulleikar, sum vit vunnu á, og tað sama var eisini í 1975.

Í DAG ER stóðan tann, at skipaflottin, orsakað av teimum nógv hækkaðu oljuprísunum, hevur ilt við at fáa endarnar at røkka saman. Vit mega vinna á hesum trupulleikum, men spurningurin er, á hvønn hátt hetta letur seg gera. Javnaðarflokkurin vil eisini á hesum sinni vísa á skilagóðar loysnir. Flokkurin fer heldur ikki at ganga við til, at hesar loysnir skulu skerja almenna virksemd og tær almennu tænaasturnar.

Í MONG ÁR hava vit havt arbeiði til allar hendur bæði á sjógv og landi. Flokkurin vil eisini leggja alla orku í at tryggja arbeiði til allar hendur í framtíðini. Hetta vil javnaðarflokkurin hava fremst í huganum tá trupulleikarnir skulu loysast.

Saboterað innlit í fiskasølumál

Í seinasta leygardagsblaði greiddu vit frá, hvussu fólkaflakkin kveistraði try samgongumál, sum javnaðarflokkurin minnti hann á, til viks. Hesi málini snúðu seg um samskipað innkeyp til hitt almenna, almennt innkeyp av neyðsynjarvørum t.d. olju og prísetirlit.

Hesi mál hevði fólkaflakkin sambært samgonguskjalinum bundið seg til at loysa, men aftan á lassaatkvøðuna kendu teir seg so sterkar, at sáttmálbrotni opinbart skuldu halda fram. Vit vistu eisini á, hví fólkaflakkin ikki vildi standa við síni lyfti, nevniliga tí, at samskipað innkeyp til hitt almenna fór at merkja eina milliðnsparing fyri hitt almenna. Men samstundis fóru tær torvur av fólkaflakshelsølumonnunum, sum nú liva feitt av at selja til hitt almenna sum

t.d. Breckmannfamiljan, at verða við sviðið soð. Hetta prógvaði, at fólkaflakkin heldur vil livga hesum sølumonnunum enn spara landskassan fyri milliðni.

Somuleiðis havnaðu teir nú samgonguskjalsins lyfti um almennt innkeyp av neyðsynjarvørum sum t.d. olju. Hetta sjálvandi fyri at livga oljumonopolunum í Føroyum. Vit eiga bert at minnst, at koma við í trongstöðu við olju til heystar, er tað fólkaflakkin eina sum hevur ábyrgdina av, at vit onga landsoljugoymslu hava at taka til.

Harnæst vistu vit á, at fólkaflakkin ikki vildi hava eitt effektivt prísetirlit, tí hetta sjálsagt ikki passar øllum fólkaflaksins forrætningsmonnum.

Fiskasølumál

Vit fara í hesari

viðmerking at vísa á eitt mál afturat úr samgongusáttmálanum, sum fólkaflakkin eisini kveistraði til viks aftaná lassaatkvøðuna.

Hetta punktið snúði seg um fiskasølumál.

Tað gekk út uppá, at fiskimenn og hitt almenna skuldu fáa innlit í fiskasølumál; samt at fáast skuldi greiða á hvussu hetta innlit skuldi skipast.

Hvat er meira náttúrligt enn hetta? Hvør hevur skapt tey virðini, sum fiskasølan umsitur? Fiskimenn, sum við sínum hondum veidda fiskin og taka hann til holdar umborð ofta undir ótespilgum viðurskiftum. Harnæst fjøldin av arbeiðsfólki uppi á landi, sum viðger fiskin og úr honum skapar eina dygdarvøru, sum eingin kann kappast við. Hvat er meira rimuligt enn at hesi, sum skapa virðini við

viðmerkingar

sínum hondum fáa rætt til at siggja, hvussu hesi virði verða umsitin av Fiskasøluni? Hetta skuldi verið so upplagt, og als eingin træta átti at verið um tað. Harnæst skuldi einki verið at dult, so hvat skuldi verið til hindurs fyri, at almenningurin fekk innlit í fiskasølumál?

Men hetta ynskti fólkaflakkin ikki!

Hann veit, sum er at eitt tilikt innlit ikki hóvar teimum hegu harrunum í fiskasøluni. Hann aktar harrabóðini frá vinnulivstopponum, sum hann er vanur. Tí varð hetta samgongupunktið eins og tey frammanundannevndu sópað av borðinum.

Alvaratos, hvussu kann ein hava álit á flokkinum, sum ikki virðir sína egnu undirskrift meira enn tað pappír, hon er skrivað á, og sum at kalla altíð setir áhugamálini hjá øðrum fáum privatum fram um áhugamálini hjá tí breiða almenninginum?

J

BLAÐSTJÓRIN Á „SKÝMINGINI.“

Tøkk til tann, sum í seinasta Sosiali skrivaði so vakurt um tingmenninar. Hetta var uppá tíðina, tí

Javnaðarfloksins hava ofta staðið í skugganum av landsstýrismonnum.

Tað er eingin ivi um, at tingmenn okkara fara at standa sum menn og ikki lata seg tæla av lokkutónunum frá Háguni, Óla og Øregaard. Tingmenn hava allir sum ein lutikið í teimum innanflokssamráðingum, ið verið hava og teir hava tikið undir við øllum samtyktum. Hesum

fara teir ikki at víkja frá, tí tað er meira veiggj í teimum enn so.

Vit minnst, hvussu ein av tingmonnum javnaðarfloksins, Haldor Hansen, sum tann fyrsti setti fólkaflakkin uppá pláss, ja, gav honum nevan fyri nasarnar, sum Haldur sjálvur tók til. Tað fer Haldor sjálvandi eisini at gera hesa ferð og tað gleða vit okkum til at uppliva.

Tingmenn javnaðarfloksins, øll eygu hvila nú á tykkum

— javnaðarfloksins figgindar vóna, at tit fara at svikja, og vit, sum hava valt tykkum, vita, at tað fara tit ongantíð at gera. Standið nú sum menn og gerið sum Haldor, seinast fólkaflakkin var á rokinum.

javnaðarveljari í Vágum

tjak og meiningar

Vit gera lesarar okkara varugar við, at treytin fyri at fáa lesarabrev upptikin undir hesum teiginum er, at blaðstjórnin veit, hvør hevur skrivað brovini.

Meira enn lágkomiskt er at siggja sjálvan heimsmeistarán í slatri, sley og illavørðum persónligum briksli, Dimmalættingarblaðstjóran, G.L. Samuelson á grátuligan hátt gremja seg um sleyg í Sosialinum. Í stívliga fimm ár hevur hesin maður ikki gjørt annað enn skiftivis producerað sonevnd „lesara-

brov“, túnatos, „hósdagsmøsn“, „týsdagsslutur“, ja, sjálvt oddagreinarnar, sum úr enda í annan hava verið slatur og niðingakend, persónlig niðurvurðering av politiskum mótstøðumonnunum.

Nú, ið broddurin so smátt fer at venda móti honum sjálvum (og vit skulu vísa hann um, at tað verður nógv, sum her-

eftir skal fram í ljósið) roynir neyðars blaðstjórin at citera Janus Djurhuus (Janus hevði vamlast) og sleiskar á sin kvalmandi hátt fyri Háguni D., tí nú í løtuni er hann rætti maðurin at plia fyri.

Var tað nakar, sum tosaði um skomm? — Nei,

vælsignað, skomm hevur aldri verið skapt í Dimmalættingarmonnum. G.L. Samuelson beit longu høvdið av allari skomm, tá ið hann fyrstu ferð vágaði sær úti journalistikk.

Eldri veljari

Luttakið í almenna tjakinum
Sendið lesarabrev til Sosialin!

heldur
tú ikki

sosialin